

A hazugság atyja

Eredeti elhangzás dátuma: 1945. március 18. Böjt 5. vasárnapja

Helyszín: Nyíregyháza, Kisteleki szőlő

Közzétéve a „Válogatás 1915-1968” sorozatban: Szentháromság ünnepe utáni 15. vasárnap

Alapige: János 8:44.

Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.

Aki szokta olvasni a Bibliát, az tudja jól, hogy kiről szól ez a most felolvasott szentírási vers, aki azonban kevésbé járatos az igében, az felveti a kérdést, hogy ki lehet az a valaki, akiről az Úr Jézus azt mondja, hogy egészen át van itatva a hazugsággal; tőle származik minden hazugság és nem is tud mást tenni, mint örökké hazudni, mert ez az ő lényege. Mint ahogy a méz nem lehet más, csak édes; az ecet nem lehet más, mint savanyú, úgy ennek a valakinek is, akiről az ige szól, a lényege, a sajátsága a hazugság. Minden porcikája, cselekedete hazugság. Ez a valaki az Ördög. Jézus az Ördögről mondja a mai vasárnapon, hogy át van itatva egészen a hazugságtól. Azt lehetne mondani, hogy a most felolvasott ige legegyszerűbben ebben a mondatban foglalható össze: Ne higgy az Ördögnek, mert ő mindig hazudik.

Nézzük meg egy pár egészen egyszerű esetben azt, hogy mit jelent ez a számunkra. Ha az Ördög mindig hazudik, akkor hazudik minden ígéretében. Figyeljétek meg testvéreim, hogy az Ördög mindig ígér valamit, mikor az emberhez jön. Mikor az első emberpárhoz megy, akkor is azt mondja Évának, csak egyetek az almából, mert akkor olyanok lesztek, mint az Isten, jónak és rossznak tudói. A mi Urunk Jézusnak is mindig ígért: néked adom az egész világot, ha leborulva imádsz engem. A tékozló fiúnak azt ígérte, hogy az otthon fegyelme alól felszabadulva szabad élete lesz; az otthoni robot helyett állandó élvezetet ígér neki a Sátán.

A Sátán ígéretei azért olyan veszedelmesek, mert a Sátán mindig többet ígér, mint az Isten. Isten is ígér nekünk, de a Sátán többet ígér, mint az Isten. Úgy tesz, mint az árverésen, ahol fel akarják verni valaminek az árát, mindig rálicitál Isten ígéretére. Mindig többet ígér, mert ő az embert magának akarja megszerezni. Még olyat is ígér, amit nem tud valóra váltani. Ezért veszedelmes a Sátán, mert nem minden ember tudja, hogy ő mindig hazudik.

Van olyan ígérete, amely teljesíthetetlen ígéret. Azt mondotta Évának, hogy olyanok lesztek, mint az Isten. Dehogyan lettek olyanok, még olyanok sem maradhattak, mint amilyenek Isten teremtette őket, elveszítették az Isten képét és hasonlatosságát és aláhullottak a föld porába, mert hittek a Sátánnak. De nem azok az ígéretei veszedelmesek a Sátánnak, amelyek egészen teljesíthetetlenek, hanem azok, amelyekben van egy kis igazság is; ahol az ember nem jön rá rögtön arra, hogy az ígéret, amelyet a Sátán tett, hazug. Ezek azok az ígéretetek, amelyeknél ő mindig csak az elejét mondja el a dolgoknak. Figyeljétek meg, hogy az Ördög mindig csak az elejét mondja el annak, ami bekövetkezik, ha hiszünk neki. Évának azt mondja, hogy ha esztek az almából, tudni fogjátok, hogy mi a jó és mi a rossz, de hogy ők rettegni fognak az Istentől, valahányszor jön feljükk és nem fogják Őt szeretettel várni; hogy nekik szembe kell majd nézni az ítélettel és ott kell majd hagyniok az Édenkertet minden boldogságával; hogy verítékkal kell majd keresni kenyerüket, amely addig mindig ölükkbe hullott, arról a Sátán nem beszélt nekik. Az elkövetkezendő dolgoknak a végét nem mondta el, csak az elejét. És ugyanez az eset a tékozló fiúnál is. Igaz az, hogy a fiú kapott szabadságot és élvezeteket, hogy dorbézolhatott kedvére, nem szólt bele senki, de arról a Sátán már nem beszélt neki, hogy nincs az a sok, ami egyszer el ne fogyna, hogy egyszer neki is elkövetkezik az az idő, amikor a barátai segítségére lesz szorulva, de azok cserben fogják hagyni őt, mert szegény lesz, és azt már nem mondotta el az Ördög, hogy a disznóvályú mellett úgy fogja érezni, hogy a disznóknak is jobb soruk van, mint neki, mert a moslékból ehetnek eleget. Ezt már nem mondotta el a Sátán, mert ő mindig csak az út elejét mondja el.

Gondoljunk a Hegyi beszéd kétféle útról szóló példázatára. Jézus azt mondja, hogy a szélesen sokan járnak, a keskeny úton kevesen, mert a széles út kényelmes, a keskeny szakadékokon vezet keresztül, de Ő azt is megmondja, hogy a széles út vége veszedelem, a keskeny út vége pedig örökélet. Ezért nem lehet nekünk a Sátánnak hinni, mert az ő ígéretei olyanok, mint a halász horgán a csalétek. A csalétek körül is ott rajzanak a halak, nem látják, hogy a csalétekben ott van elrejtve a halálos horog, amely megöli őket és elpusztítja, ők csak a csalétket, az ígéretet látják, amit szívesen bevesznek, és azért elpusztulnak. Azért hát mindenki, akit körülvesz a Sátán ígéreteivel, mondja az ördögnek határozottan: távozz tőlem Sátán, te a hazugság atyja vagy, minden ígéreted hazugság és ámítás, én nem hiszek a te ígéreteidnek!

A Sátán nemcsak az ígéreteiben, de a vigasztalásaiban is a hazugság atyja marad. A Sátán nemcsak ígérni, hanem vigasztalni is tud. Mégpedig nagy előszeretettel vigasztalja az embereket akkor, mikor a legnagyobb megpróbáltatás veszi őket körül. Hogy csak a legdurvább esetet említsem: hány olyan ember van, aki – ha valami nagy nyomorúság rászakadt – elmegy

és leissza magát, hogy felejtse, hogy megvigasztalódjék. Hát ki vigasztalja meg őt a kocsmában? A Sátán vigasztalja, aki elkábítja az agyát a pálinkával s még gyilkossá is teszi őt, mert úgy gondolja, hogy majd meg fogsz vigasztalódni. Lám, milyen nyilvánvaló, hogy hazudik, amikor azt mondja, hogy a kocsmában is lehet vigasztalódni.

De szokott a Sátán úgy is vigasztalni, hogy azt mondja: ne törődj a bánatoddal, foglald le magad, hogy ne tudj gondolkozni és majd elfelejted a nyomorúságodat. Itt már nem olyan nyilvánvaló, hogy hazudik, mert mit akar ezzel? Azt, hogy a nyomorúság és szenvedés ne lehessen áldás. Minden szenvedés és nyomorúság olyan az ember életében, mint a természet számára az éjszaka. Forró kánikulai napokban éjjel száll le a harmat, hogy felüdítse a növényzetet, hogy az el ne pusztuljon a nagy szárazságban. Korán kelő ember láthatja a mezőn az éjszaka harmatcseppjeit, amely a sötétségben rakódott le, az éjszakában szállott alá, hogy táplálja és megmentse a növényzetet. Minden nyomorúság és szenvedés egy ilyen éjszaka az ember életében, amelynek megvannak a maga harmatcseppjei. Lehet, hogy a könnyeid ezek a harmatcseppek, de ez az, amellyel Isten fel akar üdíteni, a lelkedet megtérésre akarja indítani. A Sátán azért akarja, hogy ne gondoldj a szenvedésre, hogy Isten áldott harmata reád ne szállhasson, meg ne termékenyíthesse a szívedet és áldásodra ne lehessen néked a keserűség. Ez is a Sátán hazugsága.

Ez nem azt jelenti, hogy hagyd el minden munkádat, mikor bánatos vagy, és búsulj. Isten kötelességeket is ró reánk és megvan a munkának is a vigasztalása, de a Sátán rálicitál Isten ígéretére, többet ígér a munkában is, mint amit meg tud adni. Hazudik akkor is, amikor hamis próféták mondják, hogy béke, béke és nincs béke. A Sátán mindig lidércfényeket lobogtat. Tudjuk, hogy a lidércfény a mocsárgáz meggyulladásából származik. Lent, a föld mélyén a rothadó növényzet gázt termel, amely feltör és néha megjelenik fénysugárként a mocsár felett. Aki a mocsárvidéken nem ismerős és arra felé járva szeretne hajlékot találni, könnyen kerülhet a mocsárba, mikor a fellobbanó lidércfény után indulva azt gondolja, hogy kivilágított hajlékot lát maga előtt. Könnyű a mocsárba belekerülni, de kimenekedni nem lehet. Ilyen a Sátán vigasztalása is: itt lesz béke és nyugalom, biztatja az embert, de a valóságot eltakarja előle. Isten azonban mikor vigasztal, nem hazugságokkal vigasztalja az embert.

Gondoljunk az Úr Jézus szavaira, mikor arról beszél, hogy elmegy az Atyához, hogy helyet készítsen nekünk. Azt mondja, ha nem így volna, azt is megmondotta volna. Istennek minden vigasztalása igaz, de nem olyan csalóka és kedvünkre való, mint a Sátáné. Hazudik, mikor a nyomorúságot el akarja takarni és azt akarja bebeszélni, hogy békesség van, nyugalom és nincs semmi baj.

De különösen hazudik akkor, amikor meg akarja vigasztalni azt a bánatot az emberben, amely a legnagyobb, a bűn bánatát.

Hogy szokta a Sátán vigasztalni a bűnös embert? Mindig azzal, hogy lekicsinyli a bűneit. Valaki fölött úrrá lesz a bánat afölött, hogy ő rabja a vagyonnak, hogy nem volna szabad így odakötte lenni a kincseihez és annak megszerzéséhez, mert lelkére nehezedik ez az ige: gyűjtsetek kincset magatoknak a mennyben, melyet a tolvajok el nem lophatnak. És akkor ezt mondja a Sátán: hiszen te nem vagy fösvény, mammonimádó, csak takarékos, és megnyugtatja az embert, hogy hiszen én csak megbecsülöm a garast. S így már elkergettem magamtól a Szentlelket, amely nyugtalanított. Vagy valaki fölött úrrá lesz a lelki nyugtalanság amiatt, hogy tisztátalan a beszéde, melyen röhögnek az emberek, de sírnak rajta az Isten angyalai. És akkor azt mondja a Sátán: te nem vagy szennyes beszédű ember, te csak szereted mulattatni a társaságot. És megnyugszik abban, hogy ő kellemes társalgó és mulattató ember. Így kicsinyíti le az Ördög az ember bűnét mikor meg akarja vigasztalni.

Mikor ez nem használ, hogy így átkereszteli a bűneit, akkor azt mondja, hogy: ne ess kétségbe, más sokkal nagyobb bűnös. Gondoljunk a farizeusra és a publikánusra. A farizeus sok bűnnel volt bizonyára megterhelve. De akkor azt mondja a Sátán: van itt hátul egy ember, egy vámszedő; látod mennyivel különb vagy te annál! És akkor a farizeus el kezd dicsekedni az Istennek: én tizedet adok mindenből, nem úgy, mint ez a vámszedő itt. Pedig lehet, hogy volt ott talán kétszáz olyan ember is, aki mellé ha odaállt volna a farizeus, azt kellett volna mondania, hogy ilyen nem vagyok, mint ezek, hanem sokkal-sokkal gonoszabb. De a Sátán az ilyen embereket mind eltakarta a farizeus elől és keresett egy olyat, akire azt mondja: látod, ez milyen utolsó, te sokkal derekabb ember vagy! Lám, a hazugság atyja így hazudik és így akarja megvigasztalni a bűnei miatt bánkódó embert. Ha belebeszél a Sátán bűnbánatodba és meg akar vigasztalni, jusson eszedbe a következő ige: "Ítéld meg engem, óh, Isten!" Ítéld meg a Sátánt, mondd meg neki, eredj el tőlem, mert hazudsz, nincs igazság benned, és nékem hazug vigasztalás nem kell!

De hazudik a Sátán nemcsak ígéreteiben és vigasztalásában, hanem ítéletében is.

A Sátán nemcsak vigasztalni tud, hanem sokkal jobban ért ahhoz, hogy kétségbe ejtse az embert. Az a módszere, hogy amíg az ember nem hallgat rá és el nem követi a bűnt, addig kicsinyíti a dolgokat. Azt mondja, hogy nem is bűn az, amire csábítalak; de mihelyt elkövette az ember a bűnt, akkor nagyítószemüvegen át mutogatja neki a bűnét és azt mondja, hogy te elveszett ember vagy, számodra már nincs többé bocsánat. Gondoljatok Júdás történetére. Júdást rávette az Ördög arra, hogy elárulja 30 ezüstpénzért az Urat, és mikor Júdás ezt megtette,

akkor az Ördög azt magyarázta neki, hogy nem olyan nagy dolog az árulás, hiszen Jézusnak van hatalma arra, hogy megszabadítsa magát. Nem fog neki történni semmi baja, néked meg 30 ezüst üti a markodat. Mikor azután látta az árulása következményeit, akkor a Sátán eléje tartotta a nagyítószemüveget és azt súgta neki: mit csináltál, Júdás?! Elárultad az ártatlan vért, nincs számodra többé bocsánat. Ezért próbált Júdás szabadulni a 30 ezüstpénztől és azért akasztotta fel magát, mert az Ördög kétségbe ejtette, hogy nincs már számára bocsánat. Pedig nem tudom, hogy ha Júdás bűnbánatában nem engedte volna közel magához a Sátánt, hanem odaborult volna Jézus lábai elé és azt mondotta volna: bocsáss meg nekem Uram, – nem tudom, hogy az Úr Jézus, aki Simon Péter megtagadását megbocsátotta, – nem mondotta volna Júdásnak is, hogy eredj el és többé ne vétkezzél. De az Ördög eltakarta a kegyelmet előle, mert azt akarta, hogy próbálja a bűnt bűnnel megoldani: öngyilkosságba kergette.

De el kell még valamit mondani az Ördög hazugságairól. Hazudik, nemcsak mikor ígér, mikor vigasztal és ítél, hanem akkor is, amikor ijesztget. Mert az Ördög igen tudja ijesztgetni az embert. Mivel ijesztgeti? A képzeletünkön keresztül. Gondoljatok arra, hogy van valakinek egy kisgyermek és mikor a szülők legjobban el vannak foglalva, akkor a kicsi egyszerre eltűnik. Keresik a kétségbeesett szülők mindenütt, de sem otthon, sem a szomszédban nem találják. És akkor kezd dolgozni a képzeletünk: hátha elgázolta egy szekér az úton, hátha beesett a nyitott kútba. Tudjátok, hogy ki ijesztgeti ilyenkor az embert? Az Ördög, aki el akarja venni a békességünket. Isten ugyanakkor azt mondja: Ne félj, bízzál, az Ő angyalainak parancsol, hogy meg ne üssed lábad a kőbe. Elmondja, hogy hányszor volt veszedelemben a gyermek és mégis megszabadította őt. De az Ördög mindig hangosabban kiabál, mint ahogy az Isten beszél, és az ember azt szívesebben hallgatja. Így teszi tönkre a békességünket. Mikor most arra gondolunk, hogy mennyi szétszakított család van, s a távollévőkről nem tudunk semmit, gondoljátok el testvéreim, hányótokhoz megy oda az Ördög és suttogja a fületekbe: tudod, mi történik most azokkal a katonákkal, akiket kivittek Németországba, ott most felkoncolják őket mind az oroszok. Ezt az Ördög mondja. Nézz a szemébe és mondd neki, hogy hazudik. Mikor a rádió bement, hogy Nyíregyháza már hétszer cserélt gazdát a harcok alatt és itt felakasztották a papokat a Kossuth téren, ezt is a Sátán mondta, hogy ijesztgesse a Tiszán túllévőket. Milyen gonosz lélek lakik abban az emberben, aki ijesztgeti a másikat, mennyivel inkább a Sátánban, aki az Isten gondviselésébe vetett hitünket akarja elvenni. Így érti meg az ember, miért mondja Jézus az Ördögről azt, hogy emberölő volt kezdettől fogva.

A Sátánnak gyilkos szándéka van az emberrel, de azt nem úgy hajtja végre, hogy elpusztítja az embert egyszerre, hanem apránként pusztítja el. Mert elveszi az életkedvét, Istenbe vetett

bizodalmát és így akarja megfélemlíteni, kétségbe ejteni, hogy belekergesse a halálba, mint Júdást. Nem látjátok, hogy mi ma olyan időket élünk, hogy el lehet mondani nyugodtan, mint Péter: "Vigyázzatok, mert az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit nyeljen el." Azért hát, ha bennünket megkönyékez a Sátán az ígéretéseivel, vigasztalásával, vagy ijesztgetéseivel, legyen bátorságunk erre az ígére emlékezni és azt mondani, hogy te a hazugság atyja vagy, én Istennek hiszek és nem néked! Ordíthatsz úgy, hogy nem hallom tőle az Isten szavát, akkor is azt mondom, hogy Istennek van igaza. Mert az én Istenem nem megölő, hanem megmentő Isten. Áldassék az Ő szent neve azért, hogy az Ő szent Fiában leleplezte a Sátánt!

Testvérem, ha egy embert hazugságon kaptál, úgy másodszor már mindig csak feltételesen hiszel neki, mert ki tudja, hogy igaz-e, amit mond. Hát nem kaptad te még soha ezen a Sátánt, hogy hazudik? Hát ne higgy neki és higgy annak, aki az Út, az Igazság és az Élet és akinek szájában álnokság nem található! Ámen.